

म देश बिसिएर कसरी जीउन सकछु र ?

-विनोद न्यौपाने

लण्डन , युके

म

देश बिसिएर जीउन पनि सकिदन ,

म

देश सम्भिएर रुन पनि सकिदन ।

म,

मेरो रगत र पसिना बगेको देश,

म ,

जन्ती र मलामी भएको देश,

म,

हली र गोठालो भएको देश ,

म देखि कोसौ टाढा ,

प्रसव बेदनाले पि्लिएको बेला ,

गह भरि आँशु पारेर ,

मन भरि गाँठो पारेर ,

रुन पनि सकिदन ।

म रुँदा ,

मेरो आँशु ,

गोहीका आँशु भैदिन्छ ।

म ,

देशै छाडेर भाग्ने ,

भगौडा भैदिन्छु ।

अनि ,

बिक्क भएर ,

म आफैलाई ,

प्रश्न गर्छु ,

के चारो खोज्न गएको चराको ,

गुँडसंग नातै हुन्न र ?

के चरण गएको गाईको गोठसंग ,

नातै हुन्न र ?

चराले त गुँड भुल्न सक्दैन भने ,

गाईले त गोठ भुल्न सक्दैन भने ,

म त मान्छे हुँ मान्छे ।

सयौं तले भवनमा ,

बास बसे पनि ,

म ,

मेरो छाप्रो ,

कसरी भुल्न सक्छु र ?

मैले ,

ढिकी र जाँतो गरेको छाप्रो ,
मैले ,
लिपपोत र टालटुल पारेको छाप्रो ,
धरधराई ढल्लन खोज्दा ,
दन्दनाई बल्लन खोज्दा ,
म ,
कसरी मन थाम्न सकछु र ?
म ,
नरोई कसरी बस्न सकछु र ?
जसले जे भने पनि ,
मेरा गोठका ,
माली गाई र तारे फुर्के गोरुहरुले ,
मेरा टाट्नाका ,
घोर्ले खसि र सिंगारी पेटारी बाखाहरुले ,
मेरा सपनाभरि ,
घाँस पानी मागिरहेकै छन् ।
जसले जे भने पनि ,
बिनायो , मुर्चुङ्गा र मादलका धुनहरु ,
मेरा कानमा गुंजिरहेकै छन् ।
मेलापात र हाट बजारतिर ,
हाकपारे र दोहरी गाएको ,

म ,

आजै कहाँ भुल्ल सकछु र ?

म ,

देश बिसिएर कसरी ज्यून सकछु र ?

म ,

देश बिसिएर कसरी ज्यून सकछु र ?

समाप्त